

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Stuckenberg, Viggo.

Titel | Title:

Digte.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : P.G. Philipsens Forlag, 1886

Fysiske størrelse | Physical extent:

137 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

54,-43,-80

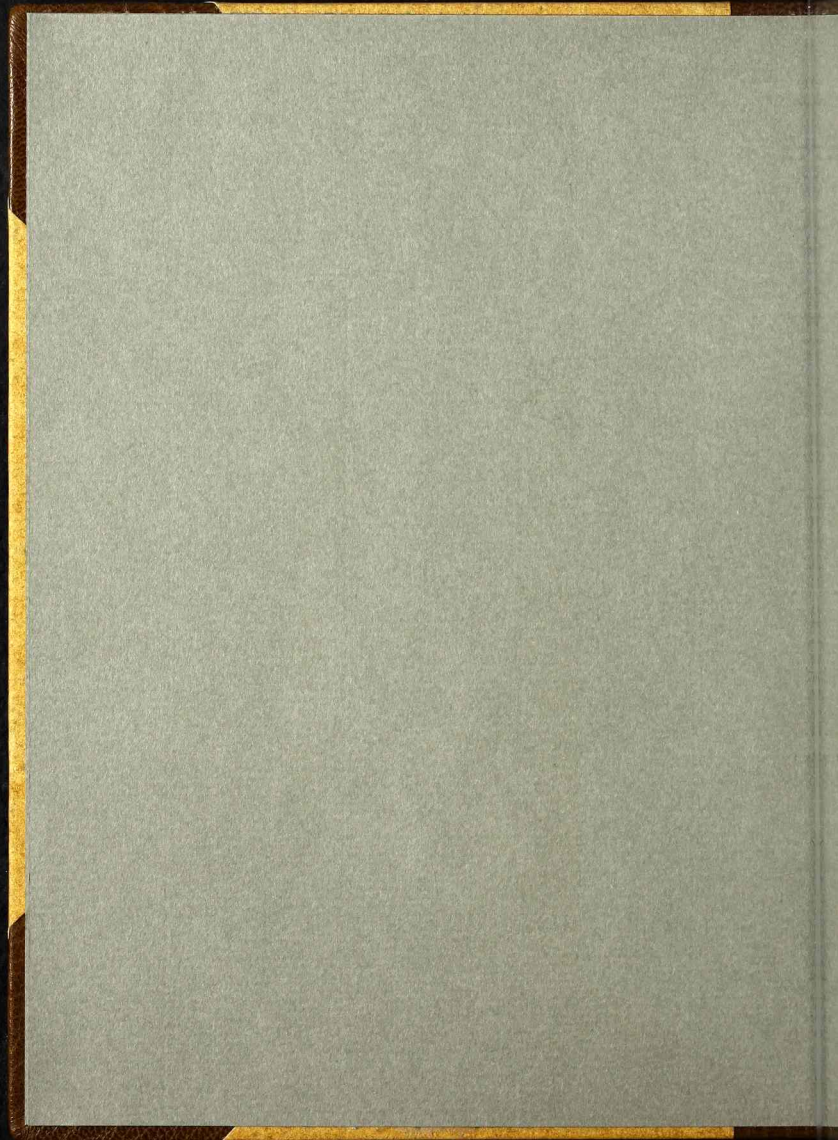
rev. 841,

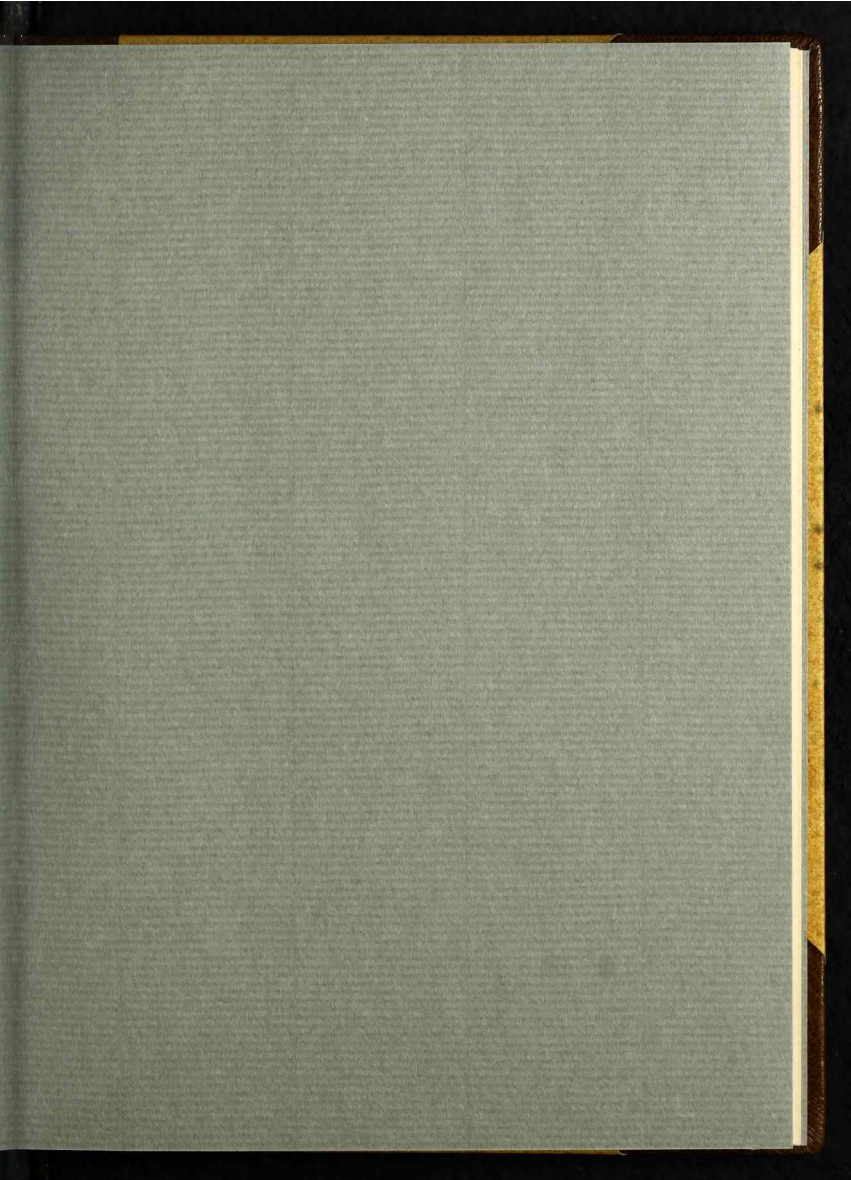

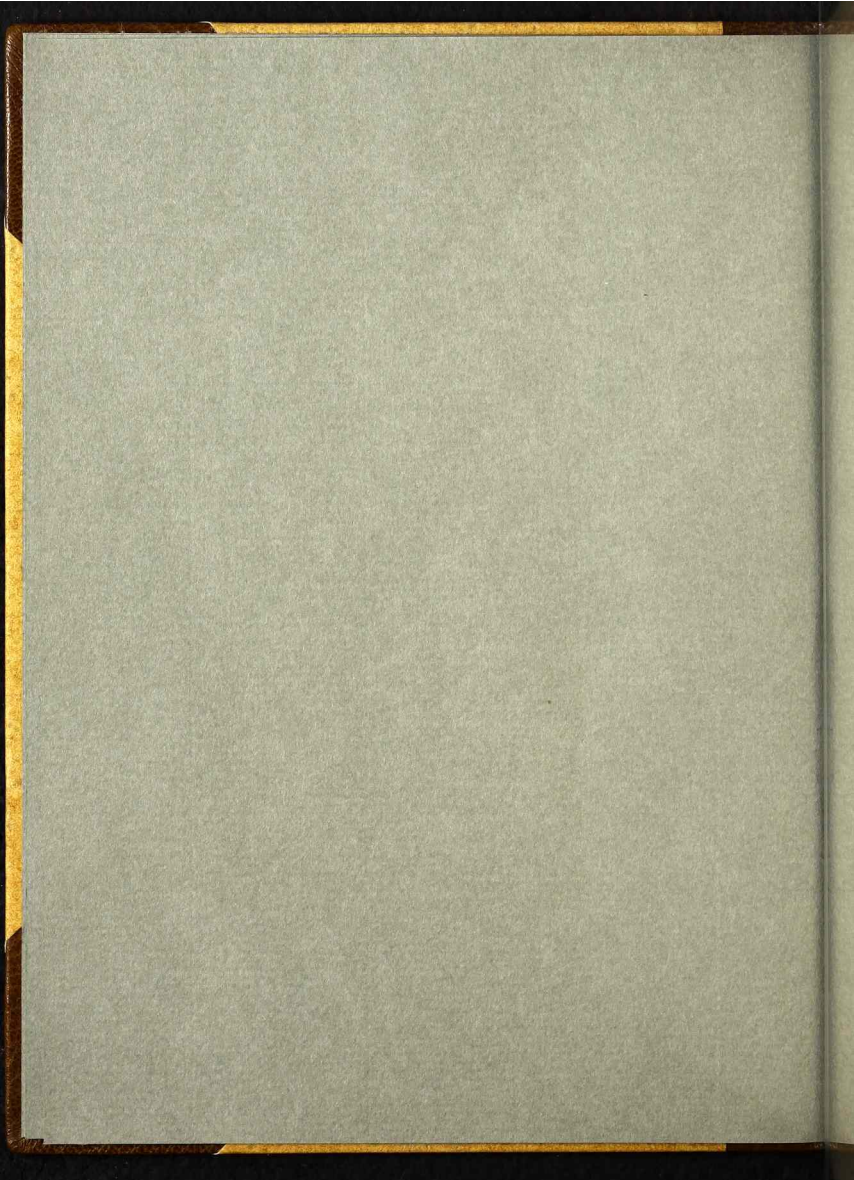
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021446931

D I G T E

AF

VIGGO STUCKENBERG.

KJØBENHAVN.

P. G. PHILIPSENS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1886.

6729

INDHOLD.

1884.	Side
Nytaaer	3
Munken	5 +
En moderne Petrus	8
Paa Aaen	10
Sommerglimt	13
Aaliv	14
Bækken	16 -
I Juni	17 -
Sommeraften	19
Et Vinterdigt	21
Serenade	22
Ja, du! ifald	24
Efteraarshæst	26 -
Slotsbrand	29
Resultater	31 -
Vølunds Ed	35
 1885—86.	
Maj	57
Vaarstemning	59
Opholdsvej	61
Strandsol	63
Høststemninger	66

	Side
Frostnat	68
Snefald	70 +
Isblomster	72
Snestorm	74 -
Snefnug	77
Stormflod	78
Et Sommerdigt	82
Paa Molen	84
Ved Stranden	86
Grave	88
Elskov	90
Fjældskov	93
Halvmørke	97
Klaverstykke	100 -
Midnatssolen	103
Nytaar 1885	106
April 1885	110
Den 3dje Oktober 1885	114
Spring ud! du lille Danmark!	117
November 1885	120
Bethlehemsstjernen	123
Søvnløs	128
Sic transit	130
Vig fra mig, Satanas!	131 -
Paaskesalme	132 -
Mefisto	135

1884.

1881

NYTAAR.

Mellem skillende Skyr
 gaar det graanende Gry,
 nu er Natten forbi, og det dages;
 har der staaet en Storm,
 har der raset et Vejr, —
 vi har Solen igen og kan se, hvordan Sagen skal tages.

Vi har Nytaar igen,
 vi gaar Foraar imod,
 vi har grødetung Vaarlufft i Vente;
 har vi veget vor Vej
 for de Snefog, der kom, —
 det bærer mod Dagen, da atter vi Kræfter skal hente.

De stryger til Vejrs
 i brusende Flok,
 de Haab, som fik Vingerne stækket;

de mylrer igen
fra Breddernes Siv,
hvor de laa for at dø, og de skyder som Svaner i Trækket.

Og driver der Is
paa et vintersort Vand,
og ligger der Sne over Gærdet, —
det Mod, der ifjor
blev knægtet og stængt,
det bryder sig Vej, af sit Nederlags Frostleje hærdet.

Vi har Nytaar igen; —
det maa ud, hvert et Gran
af det fjorgamle Støv, vi har inde! —
sæt dit Vindu paa Stang
og let Dørlinken af!
vi gaar Soltid imod — Soltid med vejrende Vinde!

MUNKEN.

Det blæser strængt i Nat, og her er koldt
i Cellen, hvor jeg sammenkrøben sidder;
min Tanke spiller med et Minde Bold,
mens Gigten piner Mindets glemte Ridder.
— Aa Krist! Madonna! Gud! bed for mig! bed!
hjælp mig at holde Mindets Djævel Stangen!
jeg kan ej mer! — Er, Kirke, det din Fred? —
— Hvor dumpt det tuder gennem Klostergangen!

Saa blæs da Storm! her staar jeg stærk og strunk!
skrig det kun ud i Verden, hvor du kommer,
at du har set et Kloster, hvor en Munk
tog Tag med Djævlén om en svunden Sommer!

Kom, sæt dit Ansigt mod min Rude, Nat!
at ogsaa du i Morgen kan fortælle
om Munken, du har set, der om en Skat
med Djævlens selv slog Tærning i sin Celle!

Se denne Bog — Nu, Storm! du hyler straks! —
ja, det er Skatten, hvor om Kampen gælder!
— en Bibel? — ja! — men af en egen Slags,
som ej et Ord om Død og Djævel melder!
i den staar prentet Livets store Bud,
og Livets Sol igennem Skriften trænger, —
forstaar du den, du Krusifiksets Gud!
Sølv-Krist, som paa dit Kors metalkold hænger?

I fyrretyve lange, døde Aar
begraved jeg forgæves mig i Cellen, —
i Bogen her et Evangelium staar,
som vækker Ridderen i Kutte-Trællen!
Min Bibel kender ej til Støvets Pligt,
i den er Tro paa Lykken kun at finde!
dens hele Indhold er et Elskovsdigt,
et Digt til mig fra Verdens bedste Kvinde!

Vig bort, du Klosternat, for Livets Lys!
og tag din Bibel med dig i din Kiste!
min Læbe brænder af det sidste Kys,
det hede, vilde, taarevaade, sidste — —
— Aa Herre! kom min Svaghed mildt i Hu!
vær naadig, Kristus! tæm din Vredes Vælde!
tilgiv mig Gud! — jeg elsker jo endnu!
— Hvor her er koldt og trist i Klostrets Celle!

EN MODERNE PETRUS.

Jeg sad imellem Damer
paa nitten-tyve Aar
og havde det som Sankt Peter
i Kaiphas' Gaard;
thi Talen tog et kildent Sving
og drejed sig om dig,
men jeg — jeg lod som ingen Ting.
— Kan du tilgive mig?

Jeg sad der som Sankt Peter
i Kaiphas' Gaard,
og Damerne de smisked
og lo: vi forstaar!
men jeg — ja, Kære! jeg lo med,
og jeg fornægted dig, —
jeg følte, jeg blev rød derved, — —
— Kan du tilgive mig?

Tre Gange jeg fornægted
og atter det fortrød,
tre Gange Damerne smisked,
tre Gange blev jeg rød;
saa tabte jeg tilsidst min Ro,
og som Sankt Peter jeg
gik udenfor og — — ja, jeg lo! —
— Kan du tilgive mig?

PAA AAEN.

Jeg har lagt mig lidt til Ro i Baaden.

Der er Drift i Vandet, Drift i Solsky-Flaaden,
som for Vinden over Himlen stryger,
og i selve Vinden er der Drift,
naar den sender sine Hødufts-Byger
ud fra Engen gennem Rift paa Rift
i det tætte Sivkrat langs med Aaen.

Sivet nejer, hæver sig paa Taaen,
bøjer Nakken, spejler sig og vifter, —
Stilling efter Stilling Sivet skifter,
endnu aldrig et Sekund tilfreds.

Baaden driver, trækkende et Rids
gennem Vandet, men et Rids, der svinder
sporløst som en Drøm, foruden Minder, --
og min Tanke ligner Ridset lidt.

Jeg har stirret længe ned i Vandet,
som det glider, solblankt, blaalig-hvidt,
tænkt paa et og havnet i et andet --

Jeg har set dernede under Vandet
kaade Smil og kælnø Kvindeblikke,
mange, mange . . . og iblandt dem dit!

Jeg maa stirre, blive ved at ligge
her i Baaden, blive ved at se, --
de forsvinder for mig, disse Blikke --
nu er dit tilbage, dit alene . . .

Spørger det? -- hvad er det, det vil vide? --

Hvorfor bliver Baaden ved at glide? --

. . . Hvor det ler, naar Solen paa det skinner!
hvor det drømmer, naar en Skygge kommer!

hvor det græder, hver Gang koldt det vinder!
ler og græder, drømmer, lyser, svinder,
evig skiftet, evig dog saa mildt! — — —

Om jeg her bestandig kunde drømme!
stirre død mig paa de vandblaa Strømme?
— ak! — jeg kan ej Blikket holde fast! — —

Bølgen skifter, Strømmene har Hast!

SOMMERGLIMT.

Vi sad og fletted Kranse,
hvor Bækken livsglad nynner;
du bandt saa let og muntert,
jeg var kun en Begynder.

Vi bytted vore Kranse,
hvor Bækken dæmpet risler, —
din var af bløde Roser,
min af de stive Tidsler.

AALIV.

Se Sivene nejer
for Vinden og svejer
med Toppen koket,
og Bølgerne danser
i Aakandepanser
en stiv Menuet.

Saa kommer en Guldsmed der inde fra Landet,
staalblaa og gylden og flot i sin Flugt,
skødesløst stryger den tæt over Vandet,
oppe og nede, ret frem og i Bugt.

Og Aakanden blinker
duggperlet og vinker
til Guldsmeden blødt:

du spraglede Flyver!
hvis Øjet ej lyver,
saa kysser du sødt!

Og Guldsmiden klipper med Vingen i Solen,
staalblaa og gylden og øm i sit Blik,
Aakanden gynger i Gyldenstykskjolen,
henrykt, betagen af Kysset, den fik.

BÆKKEN.

Bækken sprang
Dagen lang
hen over Stenene,
spruttede,
krode sig,
smuttede,
snode sig
bort under Grenene.

og kom der et Sted,
hvor det stoppede lidt,
saa nejed den smukt kun
og hoppede lidt,
hviskede, smilede,
smisked og kilede
fort.

Bækken kom aldrig til kort.

I JUNI.

Den lune Solluft dirrer
saa junifrisk og sommerblød
i let og kælen Flimren
om Markens blomsterfyldte Skød.

Den gule Kabbeleje
omsummet af Insekter staar
med aaben Blomst og nyder
hvert Pust, der over Marken gaar,

og bly, undselig løfter
sin Blomst den blaa Forglemmigej,
mens Sommerfuglen leger
sin Sommerleg og dukker sig

i Blomsterflorets Bølger,
hvor Duften stiger krydret sød,
og Luften sagte dirrer
saa junifrisk og sommerblød.

SOMMERAFTEN.

Nu er Solen nede;
der er ganske stille
i den store Verden,
i den lille Rede.

Gennem Rankens Rifter
strømmer Aftenluften
ind igennem Vindvet,
og Gardinet vifter.

Bløde Taager brede
i den svale Skumring
deres klamme Lin om
Dagens Feberhede.

Stakkels, syge Hjærte!
du faar blotte Saaret!
Aftenluften skygger
køligt om din Smerte.

ET VINTERDIGT.

Glemslen kommer med iskold Blæst
i Frosttaage-Kappe og Snebyge-Vest,
sviende kold!
og dundrer mod Hjærtet sin Istap-Kno:
Luk op! jeg skaffer til Løn dig Ro
og dækker med afgrundsdyb Is, hvad der smerted, —
Glemslen lufter os Hjærtet,
isnende kold!

Vel Glemsel! bred da din Is om mit!
lad Taaren som Ispærle slutte sit
sviende Løb!
frys til hver en nagende, skuffet Drøm! — —
du brister! du kan ej! den Understrøm
faar du lade sive og draabevis brede
sit kogende, dybe, glohede,
evige Løb!

SERENADE.

Der skinner ej Sol, det er Graat i Graat,
det øser fra Skyen i Spande,
alting paa Gaden er drivende vaadt,
det regner med styrtende Vande! —

Kæreste du!

kommer du nu,

nu Regnen har kølet din Elsker?

Det blæser saa koldt, det hyler saa vildt,
i Gaslygten Glassene klirrer,
klaprende danser paa Krogen et Skilt,
og Vejrhanen pibende svirrer! —

Kæreste du!

kommer du nu,

nu Blæsten har bøjet din Elsker?

Hører du Stormkrogens raslende Larm
og Regnskyllets Slag mod din Rude?
hører du ham, der har drømt i din Arm,
staa dyngvaad og kalde herude?

Kæreste du!
nægter du nu
de Kys, der kan varme din Elsker?

JA, DU! IFALD . . .

Ja, du! ifald jeg kunde dykke ned
bag Horisonten med den Sol, der daler,
saa kunde jeg vel give dig Besked
om, hvad der røver dig din Ro og Fred,
en Løsning, du! paa alle Livets Kvaler.

Men jeg maa blive paa den faste Bred
og lade Solen smukt i Ro gaa ned.

Jeg kan ej heller vække op de Døde
og spørge dem, hvad Resultat de fandt;
hver skal jo sit til Verdensskatten bøde,
og flest er de, der til Betaling møde
med Taarer, som i vaagne Nætter randt.

Og naar vi to en Gang — i Dag — ad Aare —
skal møde frem og ofre, hvad vi skylder
det Liv, der sig med laante Smil forgylder
og redte vore Drømme deres Baare —

held os! om da, naar Lykkens Sol er nede,
vi møder sammen, Haand i Haand, med Taarer,
der falder lige tunge, lige hede.

EFTERAARSBLÆST.

Blæsten har travlt, det er Rengøringstid,
der skal fejes og luftes og skylles;
hvad Sommeren bød, har vi tæret forlængst,
de slikkede Krybber maa fyldes!
i dvaskende Solskin og sødladen Duft
har vi længe til Overmaal fraadset
og dovnet og drømt, — nu er Drømmen forbi,
og for Drømmenes Gøgl er der laaset.

Solen er borte; en piskende Regn
slaar sin rappe Appel imod Ruden
og skræmmer hver sommerdød, solsløvet Træl,
der snorker hos Moppen paa Pudlen;

en rygende Efteraarsblæst trækker op
og hujer sit vilde: til Vaaben!
af Vejen med Sommerens falmede Løv,
nu holdes det ny over Daaben!

Det buldrer mod Skodden, det kalder til Hjælp,
det er sejlivet alt dette gamle;
Storm maa der til, en forrygende Storm,
før ret det begynder at ramle!
hver Bladstump maa ned, der maa Plads for det Ny,
Plads for alt det, der gærer og bryder,
en Plads for de Kræfter, der skriger paa Luft
og skuldertæt Kæmpevækst skyder!

Og Skykaaben hænger saa graasort og klam
og knuger og tynger og trykker, —
du Efteraarsblæst! tag et hvinende Tag
og flæng den i flagrende Stykker!
en luvslidt og overgemt Sommer har sat
paa alt sit forkludrende Stempel, —
det Stempel maa bort, og hvis ikke det vil,
saa følger vi Blæstens Eksempel!

Det er Efteraar nu, det er Rengøringstid,
der maa ryddes paa tusende Steder;
hvad nytter det os, vi er Folk fra i Dag,
naar vi gaar i vor Oldefa'ers Klæder?
skal falmede Drømme og slukkede Smil
da gøre én gammel og skaldet? —
Rap dig, du Blæst! vi er Fostbrødre, til
den sidste Stump Bladstilk er faldet!

SLOTSBRAND.

Fest blev der meldt, en Begravelsesfest,
Landet var Værten, og Folket var Gæst,
fuldtalligt mødte det, Gildet var flot,
thi Ilden var Præst,
og Liget et Slot.

Talen var fyndig, og Sproget var kækt,
Præsten var Barn af en frisindet Slægt
med knitrende Higen og buldrende Røst
og uden Respekt
for gulddækket Brøst.

Slottet var kongeligt; mægtige Mænd
kroned det skriftligt, med Blæk og med Pen,
ingen af alle de store dog bød
en Krone som den,
det bar i sin Død.

Glimrende Guld omkring Ligbaaren fæg,
Kaaben var Gnister og flammende Røg,
ingen Monark bar saa luende Pragt
til Skue for Spøg
i sin Kroningsdragt.

Blæsten skrev Salmen, og Flammerne sang,
pragtfulde Glimt sig i Stroferne svang,
Emnet var stort, det var stillet som Tolk
for Sukket, der klang
fra et samlet Folk.

Rundt omkring Baaren stod Gæsterne tæt,
lét havde ingen, en Del havde grædt;
de stod der, til Ilden med spottende Grin
lagde sig træt
i den øde Ruin.

Fest blev der holdt, en Begravelsesfest,
Landet var Værten, og Folket var Gæst,
fuldtallig mødte det, Gildet var flot,
thi Ilden var Præst,
og Liget et Slot.

RESULTATER.

I.

Nej! ingen Famlen efter Hjærnnens Guder
med kold Kritik og med Logikens Bud!
slaa Vindvet op! knus mig de tykke Ruder!
blot frisk Luft ind, og al den gamle ud!

Hvad hjælper vel en blodløs Gud, der vakler
paa Toppen af et tankebyggt Stillads,
naar Hjærtet, denne Kødklump, gør Mirakler
og præker frejdigt uden Attestats?

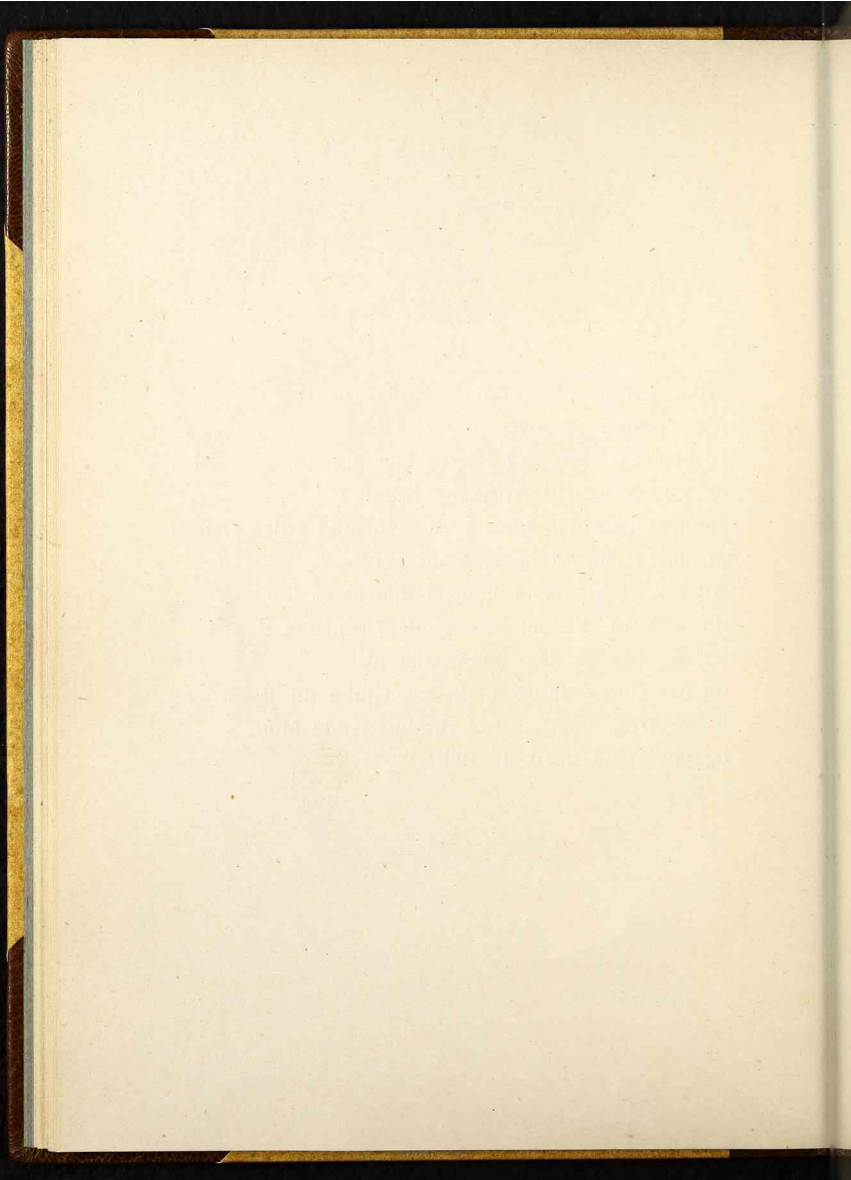
Strøm ind, du Nattevind! med al din Kulde
og fyld med Sne min Stue, om du vil!
blæs med din Frostluft mine Lunger fulde,
om Tænderne saa klapre skal dertil!

Før blive af lidt ærlig Træk forkølet
og blotte lidt i Kulden sin Person
end famle efter Guder, der er sølet
ind i en alenlang Definition.

Jeg har ej Brug for disse Tankeguder
i Lampeos og filosofisk Skrud! —
den friske Sne mig Livets Pragt bebuder,
og Livet og dets Pulsslag er min Gud!

II.

Kom ud! du, der sidder i Kirken og tror
paa Præsten og sover som et Hors!
Livet over Gravene i Hvirveldans sig snor
og smider med de trøskede Kors!
springe maa man kunne, vil man med i den Dans!
jo højere Hop, jo mere man ser!
lad saa Præsten kun sige, vi kun er et Ler!
du skal tro paa det Ler og dets trodsige Sans
for sig selv og de Kræfter, det fik!
du har Gud i dit Kød, du har Gud i dit Blod,
i din Arm, i din Røst, i dit knejsende Mod,
og Gud i dit kaadeste Blik!

VØLUNDS ED.

1885.

I.

Aserne lo,
og Latteren sprang
over Bakker og Skove og Dale
og kvidred som Ekko i Fuglenes Sang
og dirrede i Trillerne
og klukkede i Kilderne
og vred sig frem og vugged sig,
hvor Bølgerne brød —

Aserne lo,
thi Vølund svor deres Død.

De mægtige Aser!
de vældige Guder!

Men Vølund for
gennem Mørkeskoven, hvor Natten,
den bælgmørke, mulmtætte bor,

og Stormen evindeligt flakker
om mellem de knagende Stammer,
og Ulvene hyler, og hungrende Gribbe
flagrer fra Klippe til Klippe
og fylder Mørket med Jammer.
Og frem han for
over sneføgne Fjælde med skygemte Tinder
mod det højeste Nord,
hvor Frosten sidder med isblaa Kinder
i den evige Kuldets stormfejede Dal
og svøber Vintrens Snesvøb og vaager
bag Bjærge, som skyder sig trodsigt
op af de evige Taager
og løfter de istunge Nakker
som stensejge Trudsler mod Himlen,
der skjuler sig koldt bag Snefaldets hvirvlende Vrimlen.

Og hen over Asgaard,
der dirred og bæved og rysted
af Gudelatterens klukkende Lyd, —
henover det fredede Asgaard,
hvor Frosten ej svider, og Uvejr ej raser,
og Mørket ej knuger, og Stormen ej tuder,

skød angst og forvirret, i skrigende Kor,
en Fugleskare afsted imod Syd,
da Vølund svor.

De fik flyve i Ro;
ingen dem saa, og ingen dem hørte,
thi Aserne lo.

De mægtige Aser!
de vældige Guder!

II.

Der skinnede Sol over Asgaard,
Midsommersol med sin stikkende Straale,
og Aserne tømte de mjødfyldte Skaale
og strakte sig dovent paa Gulv og paa Bænke,
mens Kvinderne slynged en blomstertung Lænke
om Loke og Thor.

I vuggende Duft, i gyngende Lys
laa Jorden og drømte i Dagen,
blomstrende Drømme om Godtvejr og Sol
fra nu og til evig, fra Pol og til Pol,
thi Jorden var sommerung som Dagen.

Og Vinden gik lunt under Buskene om
og vifted de smaa Anemoner;
den kendte sig skabt til en smilende Leg
og ikke til Kævlen med Gran og med Eg
og Hujen i de sønderrevne Kroner.

De blanke Smaabølger mod Bredderne lo
og favned og klukked og kyssed,
saa blinkende vevre, saa trillende smaa,
som skulde de evigt paa Trippefodder gaa
og kælent-blødt med Blade blive drysset.

I vuggende Duft, i gyngende Lys,
i legende Midsommerdrømme
laa Jorden, den svulmende unge, og nød
det leende Solskin, som flød og som flød
og ikke vilde standse med at strømme.

Og Aserne lefled og lo over Bord, —
da døde paa en Gang hvert leflende Ord.

Skinfakse, Dagens luende Hest,
sveddampende midt iblandt Guderne stod
og prusted og rysted og vrinskede angst,
med Bringen bedækket af Skum og af Blod;
og Solen flammede glorød i Vest,
og Natten slog ned over Jorden.

Det brused i Skoven, og Maagerne peb,
og Søen gik tungt imod Stranden,
sortnende Skyer over Himmelen strøg,
de gulnede Blade om Stammerne føg,
og nøgne Grene knaged mod hinanden.

Ude mod Nord
løfted sig langsomt en bjærgtindet Sky,
og hen over Asgaard et Kuldegys for,
som drev de ængstede Guder i Ly.
Kun Odin blev;
hans Kinder var hvide, og Læberne dirred,
og tæt om hans Hoved hans Ravne flagred
i vaklende Flugt og med Skrig,
mens stift han stirred
paa Skyen, der løftede sig.

Et Sus skar frem gennem Luften,
dumpt, med truende, langtrukken Klang,
som naar Smeden svinger sin Hammer, —
og Suset kom anden, kom tredje Gang,
som et Omkvæd, rytmefast, tungt.

Da rejste Odin sig, bredskuldret, høj,
og pegede tavs imod Skybanken ud,
og Ravnene fløj.

Gennem spillende Blæst, gennem voksende Storm,
over buldrende Fjældskred og faldende Stammer,
over sandkvalte Kilder og slukkede Baal,
over brølende Have og sludende Kløfter,
hvor Jætteynglen snøfter
og skriger med spottende Skraal
og med løjet Jammer, —
over døende Slægter gik Flugten
op imod Snefoget, op imod Stormen,
der slynged omkring dem de isnende Skyer
og de kvælende Taager, der steg
fra Frostens Dalslugt, til Ravnene veg
og søgte muskelslappede hjem; —
forfulgt af hoverende Hyl fra tusende
Jætteøgler de vakled afsted
og daled dødtrætte, susende,
med Sne paa Vingerne ned i Asgaard.

Da kaldte Odin paa Urd. —
Fra den svejende Ygdrasil træder
hun frem for Alfader og græder.

Thi Vølund staar
i den evige Kuldes stormfejede Dal
og svinger sin Hammer og slaar og slaar
susende Slag med gungrende Klang;
Ansigtet gløder i Essens Skær,
og Ilden slikker det mægtige Sværd,
der, kølet i Is og hærdet i Sne,
skal splintre det Lyn, der rammer dets Klinge;
rundt om paa Klipperne sidder en Hær
af stirrende Gribbe og skulende Ulve,
som sætter i Hyl for hvert Slag, der falder,
og fejer med Hale og basker med Vinge,
naar Gnisterne springe.

Og op fra de snetunge Bjærge
højt imod Nord
stiger, løftet af Stormen,
Vølunds Ed.

III.

Den rinder tungt og stille
den dybe Visdomskilde,
dens Vand sig borer draabevis
saa klart som Dugg, saa koldt som Is
sin Vej igennem Klippen;
den gaar saa tavs og kender ej
til andre Kilders lette Leg
i Spring og Fald og Trippen.

Den blanke Strøms ubrudte Spejl
sig støtter mod en Brink, der stejl
og stærk i Vejret peger.
og Strømmen har et dæmpet Skær,
som naar den hvide Dag er nær,
og Gryet Mørket bleger.

Højt oppe over Brinkens Top,
hvor Skæret svagt kun rækker op,
en Hær af Storme rider;
dér buldrer Verden dum og kaad;
men Bulderet faar Klang af Graad,
naar langs den stejle Klippebred
en Rest af Larmen siver ned,
hvor Visdomskilden glider.

Og under Kildespringet,
af Tavshed tungt omringet,
dér sidder Gubben Mimer
i dæmringsdunkle Haller,
hvor Solen aldrig falder
med sine gyldne Strimer;
paa hver en kølig Draabe,
som blinker frem og siver ud,
han stirrer stum, den blege Gud,
der aldrig tvivler, aldrig tror,
men roligt følger Draabens Spor,
for vis til det: at haabe.

Da slikker ned og svipper op
en Dag om Kildebrinkens Top

Snefnug i hvide Flammer,
og gennem Mimers Haller slaar
et Pust, der over Kilden gaar
og dør i iskold Jammer.

Men Mimer sidder rolig, stum,
og stirrer paa den Draabe, som
med frossen Klirren brister;
saa retter Ryggen han og ser
der op, hvor Blæsten haanligt ler
og slynger Sneens hvide Skum
tæt omkring Klippens Tinder;
og da den sidste Draabe dør,
og Kilden tier, hæver han
sin Haand, saa kold og stum som før —
og tygger atter paa sit Skæg.
Men op langs Brinkens stejle Væg
en Skygge glider ved hans Vink
fra Kildens Bund mod Brinkens Rand,
hvor den i Sne forsvinder.

Ud over døde Fjældes Is
og gennem golde Dales Grav,
ud imod Nord, hvor mørk og lav
en solløs Himmel spaar Forlis

hvert Haab, der slipper Tvivlens Strand,
skal Skyggen frem; dør staar i Spil,
i iskoldt Spil en iskold Ild
paa Nattehimlens Rand.

Og Skyggen glider tyst afsted
og snor sig gennem Stormen,
snart svej og lang, snart stiv og bred,
snart krybende som Ormen;
det fyger om den for hvert Skridt,
og Stormen Driver saar
foran dens Fod og breder vidt
omkring den Vintrens Død; —
men Skyggen frem til Dalen naar,
hvor Vølund ved sin Esse staar.

Da vokser den sig høj og stor
og lægger tavs sin Kæmpearm
om Vølunds stærke Skulder,
mens Esseluens Knitren dør
i fjærne Sneskreds Bulder.
Og Jætteynglens Ulvekor
slaar Gabet mod den frosne Jord.

Og Stormen fejer frem en Sky
af Sne, saa kold og tung og tæt,
at Ulve mellem Gribbe fly,
mens Skyggen griber Vølunds Sværd
og Vølund selv, og taagelet
et Stormdrag bort dem skyller;
og Sneslud ned om Essen slaar
og Dalen bag dem fylder.

Men rundt omkring det slukte Baal
de slunkne Ulve slusker
til Gribbeskrig og Gribbeskraal — —

Thi dybt paa Kildekløftens Bund,
hvor Mørket evigt sænker
sig tungt og dvaledødt i Blund,
dér sidder Skyggen bøjet
og spænder Vølunds Lænker.

Og der, hvor Visdomskilden gaar
foruden Straalefald og Skum,
dér sidder Mimer stum.

IV.

Verden laa der,
ombæltet af Isørkner,
nær ved sin Død,
med smægtende Fostre og visnende Spirer
skjult i sit Skød;
og Odin, Alfader,
sad græmmet og bøjet
og stirrede ud, om det aldrig blev Vaar,
med Haand over Øjet
og Fimbulvinterens Sne paa sit Haar.
Og Loke søgte
fra Asgaard at flygte.

Da dirred i Luften
en skælvende Trille,
en ganske lille.

Og ned i Sneen faldt død
en kuldedræbt Lærke.

Op om Alfader slog Jætternes Latter,
mens Stormen voldsomt om Asgaard brød, —
da kvidred det atter,

Stormen lytted,
og Stormen tav.

Thi sydfra vælted et susende Hav
af kvidrende Fugle
sig frem over Himlen,
Svaler og Lærker
i endeløs Vrimlen;
og forrest fløj Hære
af fløjtende Stære.

Og Stormen flygted
under Isens Suk og Lavinskreds Bragen
og steg som skærende Klagen
op fra Frostdalens Grav;
Solen splittede de snetætte Taager,
og kvalt af Kvidderen tav
Vølunds Ed.

I Asgaard stod Odin,
bredskuldret, høj,
blandt de samlede Aser;
de lyttede alle
og hørte Stormen i Dødskampen ralle.

Og Loke lo
skingrende, spottende.

Men Odin vendte sig mod ham
og saa ham stift ind i Øjet,
og den fejge krøb angst
i Skjul bag en Terne.

Tavse stod de,
de mægtige Aser!
de vældige Guder!

V.

Fimbulvinteren svandt;
men dens Sne ligger evigt paa Odins Hoved,
mens bøjet paa Hlidskjalf han sidder
og hæfter sit Blik paa det disede Fjærne,
hvor Bjærget løfter sin snetunge Top
op af de evige Taager,
og Stormen tungt mellem Kløfterne stønner,
og Jætterne truer, og Vølunds Sønner
stammer den lænkedes mægtige Ed;
kampklædte vaager
de vældige Guder,
til Ragnarok kommer
med evig Sommer;
i Fylking de staar,
til de sneføgne Fjælde med skygemte Tinder
forsvinder,

og Blomsterne spirer
i den evige Kuldes stormfejede Dal,
og den sidste Snebyge gisper
ud over Verden
den sidste, døende Rest af
Vølunds Ed.

1885-86.

40-8881

M A J.

Anemoner og Solskin og Knopper
og Fugle, som synger omkap
og kvidrer den selvsamme Vise,
de sidste Efteraar slap;

Bøge, der pjankede vifter
med blinkende lysegrønt Løv,
som ikke kender til Rifter
og ikke det mindste til Støv,

stakkels enfoldige Væsner,
som endnu paa Solskinnet tror
og ligegyldige glemmer
Efteraaret ifjor;

den kølige Susen foroven
lader letsindigt de gaa, —
ikke en eneste hører
Vintrens: Paa Gensyn, I Smaa!

Foraaret praler i Skoven,
og Skoven daares igen. — —
Der stryger en skrigende Krage
tungt over Skovbunden hen.

VAARSTEMNING.

Nu er det Foraar. Digterne har travlt
med at faa solet ud de gamle Fraser
og skrevet sammen dem i glade Sange —
hvert Søndagsblad beviser, hvor de maser;

og Præsterne gaar om og priser Herren
og kappes kristeligt med deres Degne
om, hvem der kan se gladest ud i Kirken —
ja, det er Foraar alle vide Vegne!

Jeg elsker Foraarstiden, jeg som andre,
at sige Foraar i de øde Egne,
hvor Solen frit kan skinne, og hvor Regnen,
i Fred for Præst og Digter, frit kan regne.

Selv har jeg halvvejs været Præst engang
og mer end halvvejs frejdig Foraarsdiger — —
Giv mig mit Foraar! — men Gud fri mig for
Ordkunstens foraarsgale Døgenigter!

OPHOLDSVEJR.

Det havde været en Regnvejsdag
med Søl og dryppende Tage,
raakold, med Skyer i tyngende Lag;
men Solen, der sank, havde taget et Tag
og drevet Regnen tilbage.

Fra Horisontens slørede Rand
havde den Skyerne fejlet
og sad nu og kasted sit Skær mod Land
over det bølgevrirlende Vand,
der kniksed for Skæret og nejed.

Hvor Regnen pløred og Blæsten brød
om Havnens klinede Hytter,
sin flimrende Fernis den naadig gød
og laante en hvidblank, skinnende Glød
til Moleplankernes Pytter.

Men Bølgerne plired saa haanligt iblandt
med Millioner af Øjne
og missed mod Solen, der langsomt forsvandt,
som om de for længe siden var vant
til alle dens pralende Løgne.

Og oppe i Skyen laa Stormen Vagt,
saa verdensklog og forstokket,
beredt til med Regnskyl og Nat i Pagt
at kue Solens forlorne Pragt
og dem, dens Flitter fik lokket.

STRANDSOL *).

Sol i blinkende
Spil over Vandet,
bagende Sol
over Tangen og Sandet;
Sol i stikkende
Lysregns-Vrimmel
ned fra en matblaa,
varmedød Himmel.

Sommerdagssol
i ødslende Given
og ligeglad Tryghed
og ørkesløs Driven

*) Tekst til et Billede forestillende en ung Pige, lænende sig til en
Badebros Rækværk.

op over Stranden
og ud over Søen, —
Strandsol i stirrende,
hedekvalt Døen.

Ikke en Bølge, —
Vinden har lagt sig
inde, hvor Brinkens
Stump Skygge har strakt sig;
blot et Par Skvulp,
der flader hinanden
mageligt slæbende
ud over Stranden;

ikke et levende
Væsen at øjne!
bare ét Flimmer
af solslikket nøgne
Rullestens-Rækker,
og skinnende Bunker
af fygefint Sand
og Smaaskæls-Funker;

ikke en Bycicle
oppe, hvor Støvet
ligger i Lag over
Vejen og Løvet!
ikke en eneste
Maler paa Sandet! —
Flimmer og Hede
farveløst blandet!

Blinket derude
paa Søen, lavt nede,
om det skulde være? —
i saadan en Hede....?
— Jo — Gud være lovet!
Der kommer en Flaade
paa hele tre, fire
Kaproningsbaade!

HØSTSTEMNINGER.

I.

Havens Blomster har smykket sig ud
med Dugg paa de knopløse Stilke,
sølvblankt flimrer den kølige Rim
i Spindelvævenes Silke.

Perler sidder i pynteligt Sæt
om Trærnes gulfede Blade,
funkler — og svinder med sporløst Fald
for Solens Straalekaskade.

Vinden kommer og aander saa koldt
paa det sidste, tøvende Grønne, —
der falder en Duggdraabe tungt paa min Haand — —
Græder du, falmede Skønne?

II.

Det falder, det krøllede, pjuskede Løv
som Rester af optrævlet Pragt,
Naturen er bleven tungsindig og sløv
og træt af sin pralende Dragt.

Et Vindpust, der drømmer om Sommerens Glans
og endnu af Glansen er ør,
forsøger en kluntet og støjende Dans,
men snubler i Graavejrets Slør.

Kun Vildvinen blusser, som prangede den
i spillende Sommersols Bad, —
Vindpustet svulmer — og slæber sig hen,
— det fandt kun et faldende Blad.

FROSTNAT.

Den kolde Natteluft i Huden stikker,
og Sneen knirker skarpt for hvert et Skridt,
ud over Marken Maaneskinnet ligger
sneblinkende og saa forfrossent hvidt.

Der staar ved Vejen et Par nøgne Pile,
de ser saa sært forkomne ud, de to,
de sorte Grene vipper uden Hvile
i Vinternattens kolde, blege Ro.

Og Maanen stift og køligt om dem lyser
fra Himlens mørketunge, matte Blaa,
hvor hist og her en Stjerne stille fryser
og skælver som i Angst for at forgaa.

Den fine Sne en Gang imellem letter
fra Grøftedriften for et Vinddrags Kast
og fyger op og støver frem og sætter
i Skæg og Øjenbryn sig iskoldt fast.

Jeg standser under Pilene og sparker
lidt Sne af Støvlerne og ser mig om, —
en hegnløs Vej ud over nøgne Marker,
en frostgold Vej i snehvid Fattigdom.

SNEFALD.

Der er Snefald over Skoven,
stille Snefald fra en Himmel
skjult deroppe over Skovens
Toppe i den hvide Vrimmel;

Sne, der let og dunblødt drysser
ned fra nøgne Grene over
glemte Stier, hvor den sidste
Sommers visne Blade sover;

hvide Fnug, som dækker Sporet
efter Blæstens ondsksfulde
Vinterleg og lægger lunt sig
over, hvad der faldt af Kulde.

Ingen Trin og ingen Stemmer,
ingen Sommermelodier,
kun en Raa, som ryster paa sig
med et sagte Gnæg og tier.

Der er Snefald over Skoven,
lunt og tyst, som om det vilde
evigt gemme Skoven bort i
dette blundende Sne-Stille.

ISBLOMSTER.

Isen har lagt sig derude,
Isen har lagt sig herinde
og sat paa min Rude
Blomster, som skinne,
Isblomster,
prægtigt glimrende,
i kølig funklende Prag,
krystalbesatte, luftfine,
koldt diamantblinkende,
sølvstive, duftløse
Isblomster.

Jeg elsker at lege med dem
i deres solglitrende Glans,
straalespillende,
men uden Glød,

dødfødte Børn, isavlede Fostre
af Vintrens ligsvangre Skød;
jeg elsker at lege med dem,
nu Somrens Blomst er død;
deres blodløse Pragt
lægger sin isnende Ro,
hvor Sommerblomsten har lagt,
bloddryppende rød,
sin kvælende, glødende Duft
om ildsmertende Saar — —

Jeg elsker den funklende Isblomst,
dens snekolde Ro, dens isnende Død.

SNESTORM.

Det blæser en Snestorm derude!

Det gisper og hviner, det sukker og stønner,
det jager med piskende Kast,
det hvisker som tryglende Bønner
og skriger fortvivlet og truær
og ler med hujende Latter
og græder saa atter
og dør.

I Snirkler, der tættes og hvirvlende splittes,
i Flokke, der feje langs Jorden og stige,
i Flokke, der komme, og Flokke, der vige,
et snesløret Virvar, der sletter det Skel,

som Trælsaanden drog
mellem Himmel og Jord,
der jævner den Afstand, det Svælg, den slog
mellem os og hvad ellers der bor
derude — hvor ingen er Træl.

Den pjuskede Gærdepil svejer i Blæsten
og ryster sin istunge Gren;
en gispende Spurv har søgt sig lidt Læ
bag en sneføgen Sten.

Ude om Markhytten kredser en Ravn
og spænder mod Stormen sin Bringe;
inde i Hytten det modløse Savn
søger med Døden at tinge.
Og Ravnen daler paa Hyttens Tag
og skriger forfrossen og slaar et Par Slag
med den dødtrætte Vinge.

Blæsten pisker i hvirvlende Løb
afsted over Marker og Veje
og hyller om Spurven et sneblødt Svøb
og reder et lunende Leje.

Og Spurven giver sig Blæsten i Vold;
den mærker slet ikke, at Sneflokke komme
i flygende Skyer, — den kan ikke se; —
Tomme for Tomme
synker den blødt i den voksende Sne
og lader hvert Vindstød sin Spottesang tude
og glatte hver Fold
i Snelagets kvælende Pude.
Og medens den gisper og fryser ihjel
og Stormen hviner et hæst Farvel,
falder Natten paa
bidende kold.

Det blæser en Snestorm derude!

SNEFNUG.

De falder som pjuskede Stumper
af alle de blodtunge Drømme,
Somren klækkede ud. —
livløse, blegnede Rester
af tusende Bønner, der søgte forgæves
Himlens retfærdige Gud.

Lydløst de ned gennem Luften
slusker forkomne og stumme,
i talløst vrimlende Drys,
og dækker de hede Kinder,
der frejdige blusser, med tusende
iskolde, spottende Kys.

STORMFLOD.

Solen synker;
en Sky hænger nede i Vest,
med Folder og guldstrøgne Rynker
malet paa flammende Bund, —
et Varsel om Blæst.

Endnu er det stille;
Skovbrynet tættes af Halvmørkets Skygger,
der dækker og jævner og fylder
det, som Naturaandens Nykker
lader mangle i alt, hvad den skaber;
alene en sladrende Kilde
Stemmen i Mørket ej taber.

Og foran i Hegnet,
gyngende let paa en svejende Gren,
sidder med skødesløst hængende Ben,
nøgen, i Ly under viftende Blade,

med Rakler i Haaret, Duggperler paa Brystet,
et vemodigt Træk om den fyrige Mund,
fin som et Skyggerids, tegnet
paa Skumringens halvdunkle Grund,
en dejlig Dryade.

Paa hendes Brysts Alabast
en Guldsmed fortryllet sig gynger
og drømmer beruset og klynger
svimmel sig fast.

Hun skyder de skælvende Blade til Side
og ser gennem Engtaagens Spind,
hvor Maanen staar hyllet i Dampe
og lysende lader glide
sit stirrende, stive
Blik under Bladene ind.

Taagerne bølger og vugger,
Raklerne skælver, Duggperlerne bæver,
og medens Maanen sig højere hæver,
Dryaden sukker.

*

*

*

Frem mellem Taagernes Folder,
der Skovbrynet dækker,
blinker og skinner og flimrer,
løfter sig, dukker
flydende Sølvbølgerækker,
som skifter og sagte sig flytter;
en mumlende, skvulpende, tungsindig Klang
bæres fra Bølgerne ind mod Dryaden,
der knugende, feberhed holder
Haanden mod Hjærtet og lytter.

Og som i utæmmelig Længsel
breder hun Armene ud
og favner et Vindpust, der kommer som Bud
fra Stranden, et luftende, lille,
der lægger til Ro sig og dør
ved den sladrende Kilde.

Saa kommer der flere;
hun kan ikke favne dem alle;
de rusker i Raklerne, Bladene falde,
og Brystet har ikke sin Duggperle mere;
fra flyvende, stormrevne Skyer
ser Maanen bag svejende Blade
ned paa den nøgne Dryade.

Og Striben dernede

løfter sig, bræmmet med Tunger, der brede
mere og mere sig;

Engtaagen driver for Blæsten langs Hegnet,
den dæmpede Mumlen, den sukkende Skvulpen
vokser til Syden af Vande, der bruser
mod Skovbrynet frem, mod Buske og Stammer,
stigende, styrtende.

Dryaden knejser

og bøjer sig fremover, henrykt, betagen, —
de blinkende Bølger sig højere rejser,
ruller sig fremad i skummende Jagen;
Sølvets forsvinder, den lokkende Klagen
bliver til vrængende, skærende Hvin,
og Smilet, der silkeblødt spilled,
et fraadende Grin.

Det hujer om Hegnet, det skingrer som Skrig, —
og graadig et Bølgeslag dukker
op mellem Løvet og lukker
sin skummende Fraadefavn over
Dryadens dejlige Lig.

ET SOMMERDIGT.

Du store Spotter, kolde Efteraar!
hvor bliver du dog af! jeg vakler svimmel
og lytter træt til hvert et Pust, der gaar
hen over Blomsterne, om ej det saar
dit Bud om Død ud over deres Vrimmel.

Jeg længes, længes, kolde Efteraar!
naar mon dog Somrens Solskinsleffen ender?
jeg længes efter blot at føle svagt
det kolde Tryk af dine valne Hænder
og i din Taagekappe tæt mig hylle
og Panden mod dens klamme Flige presse
og trykke Læben mod din smalle Mund,
der synger evigt paa de dødes Messe
og aldrig løj om Sol, der skulde fylde
en Evighed — og vared et Sekund.

Du store Spotter! kolde Efteraar!
tag mig i Favn og knug mig til dit Bryst,
hvor intet Hjærte feberhidset slaar
og gøgler Ord, som først til Himlen gaar
og strander saa paa Løgnens brede Kyst.

Jeg længes, længes, kolde Efteraar!
min Længsel stiger med hver Dag, der gaar;
giv mig for Somrens falske, hede Glød
din sanddru Spot, din ægte, kolde Død!

PAA MOLEN.

Damperen lettede. Yderst paa Molen
stod jeg og fulgte dens larmende Fart,
Havet laa spejlblankt og spilled i Solen,
blinkende bredt og saa tomt og saa bart.

Langsomt jeg Damperen fulgte med Blikket,
jeg havde Part jo i Godset ombord, —
alle de Drømme, som livsslappe klikked,
ud over Havet med Damperen for.

Haab, som i Hverdagens Kævlen blev knækket,
alle de tusende smaabitte Tryk
gynged der ude som Stykgods paa Dækket,
kvalt under Damperens Kulrøgsparyk.

Vaagede Nætter og søvntrætte Dage
drog paa det flimrende Hav-Øde ud, —
jubelkæk, knejsende stod jeg tilbage
fri som en Storm og stærk som en Gud.

Livet var Rigdom, og Rigdommen sikker! —
— Damperen svandt i den skumrende Nat —
henrykt jeg saa mig omkring, og — en Tigger
rakte imod mig sin hullede Hat.

VED STRANDEN.

Jeg vælger mit Stade hernede ved Stranden,
den øde, fortvivlende triste,
hvor tusende Bølgefald følger hinanden,
og tusende Skumbobler briste.

Hernede blandt Vraggods, hvor Døden gør Gilde
og altid har Gæster om Kruset,
her sidder jeg tidlig, her sidder jeg silde,
thi her er som Søn jeg af Huset.

Jeg føler i Slægt mig med Havet, der haster
mod Kysten for Ly sig at skabe,
men ej finder Hvile hos Kysten og kaster
sig atter i Kamp for at tabe.

Slagen af Stormene, aldrig dog stillet,
evig i Kamp for at finde
Hvilen, den tavse, den tunge, hvis Billed
det saa mellem Taager forsvinde.

GRAVE.

Grave paa begge Sider,
og Grave i hundredvis bag,
fattige Grave, som vokser i Tal
for hver en mørkedræbt Dag;

spadeklappede Tuer,
som ingen Ligkranse bær', —
der sidder med graadsløve Øjne
et Spøgelse stille paa hver,

et Haab, som tæredes langsomt
og døde den Brystsygges Død,
et Haab, som knækked, da Stormen
hen over Ungskoven brød.

Bag mig ligger der Grave,
vel en for hvert Skridt, jeg gik,
og foran mig skærer fra Taagen
Graverens Spadestik.

ELSKOV.

De har digtet i kælne
Sonetter det ind,
at Kærlighed er som
den hviskende Vind,
saa blundende blød
som en taageveg Drøm
i en Baad paa en skælvende
maaneblank Strøm,

at Elskov er sart
og saa tiggende bly
som det spædeste Skær
af det fattigste Gry,

som et klagende Pip
i en ensom Allé,
og saa kysk som et Dun
i den dryssende Sne.

De har spundet i Skumringens
Silkespind ind
en hvirvlende Leg
af den dagkaade Vind,
og fanget i Engdisens
slørende Form
det slæbende Suk
af en sovende Storm.

Thi Elskov er ikke
som snehvide Dun
og ikke som Vinden
saa svøbende lun; —
men Elskov er Attraa —
et lynflænget Vejr
af skyllende, stigende,
stormstridt Begær.

De har dækket med Vemodets
løvbløde Hegn,
det sivende Dryp
af en lavahed Regn; —
derude, hvor Dagen
staar hvidnende mild,
dér brænder bag Gryet
en Ørkensols Ild.

FJÆLDSKOV.

Kløften lukker sig, og Stien slipper . . .

jeg er Fange.

Og med Kløften lukker
kølig-klamt dens Stilhed sig omkring mig,
mens de trange
bregnegrønne Klipper
breder for mig deres Skyggehynder — —

her er Stilhed, skovdyb, fjældtung Stilhed!

Fra en Klipperand to Birke vugger
løvlet paa de spæde Grene
denne Stilhed,

og fra Kløftebundens vaade Stene,
hvor en stille Elv sit Løb begynder,
stiger den i iskold Rislen.

Jeg vil hvile her, mens Kløften føres
videre og videre bestandig,
løftet frem af Skyggens Stilhed
og med Graner over sig, som lytter
efter Lyd, som aldrig høres, —
hvile her, til Kløften
fylder foran mig den hele Verden, —
til hele Verden,
er bare denne Kløft og denne Stilhed.

Jeg vil strække Foden ud i Elven
og føle dens iskolde Kælen henover Huden,
til Elvens Kulde og Kløftens Stilhed
bringer mig dig,
som jeg elsker.

Du skal komme til mig som Asløg til Regner,
hverken klædt eller nøgen,
-svøbt i din Kærligheds Pragt,

og vor Elskov skal die
Dødsstilheden herinde
og leve Elskovens skyggetavse Liv.

Thi Stilheden her er Liv,
Liv, som ligger og lytter
til eget Aandedrag,
Liv, som vokser sig Vej med det eviges Magt,
vokser i sansestærk, blodsund Vækst,
Liv, som lever i evig Elskov,
en evig Naturs dødsstille Elskov.

Og Solen, som falder pletvis
imellem de tætte Graner,
skal sænke et eneste dvælende Glimt
dér, hvor vi hviler,
mens Elven stiger omkring os
og stryger over vort Favntag
sin bløde, glidende Kulde,

Da skal du kende din Lykke,
Lykken, som er Natur!

Og Kløftens Stilhed
skal lukke sig om os begge,
og Elven risle med ringende Rislen,
ringe vort Bryllup ud over Kløften og Verden,
mens Birken vugger paa løvlette Grene
din og min og Naturens
evigt aandende Elskov.

HALVMØRKE.

Jeg kommer fra Kulden derude,
fra Skumringens frostklamme Dis
og de glatte, fugtige Gader,
mit Blod er som Is.

Sæt dig her hen ved min Side
og læg om min Skulder din Arm,
knug mig og favn mig og kys mig,
du er saa varm!

Det tegner til Snefog derude, —
lad fyge! — nu sidder vi her
saa lunt og saa godt og betragter
Kaminildens Skær;

det flimrer og luer og gløder — —
— se! — saa du den Gnist blusse op
og slynge om alle de andre
sin slikkende Top?

Din Favn har lunende Varme
og fylder saa blødt mig med Lyst
efter at læne mit Hoved
ind til dit Bryst;
giv det en Plads, hvor dit Hjærte
slaar tæt bag den rødrende Hud
og stille erklærer for døde
de skillende Bud.

Du ser mig i Øjet, — hør! sig mig,
hyad sært du derinde har set,
en blodfattig, korsfæstet Sværmer,
en Dødens Profet? —
din Hud bliver hed! — hvor du brænder! —
nej, du! jeg kan tænke, du saá
to skinnende Tavler derinde
med Flammeskrift staa!

Forstod du de nye Ildtavlers
livsavløde Menneskebud,
prentet med brændende Bloddryp,
som aldrig gaar ud? — —
Du rejser dig — Kære! — du slipper! —
— ja vel — ja vist — du har Ret!
det fyger med Sne derude
saa koldt og saa tæt.

KLAVERSTYKKE.

Vi sidder alene herinde,
sligt hænder just ikke saa tit,
og snakker saa flovt hen i Vejret, —
hør! hvad om De spillede lidt?

Jeg sætter mig tæt ved Klaveret,
— vi er jo alene, vi to,
og prøver, imedens De spiller,
at glemme min skørnede Tro.

Jeg sætter mig tæt ved Klaveret,
saaledes at Dem jeg kan se,
saa faar jeg de dejligste Drømme
i Vrimmel som faldende Sne.

Jeg vidste jo nok, at De vilde,
— vi er jo alene, vi to, —
saadan, nu sidder jeg stille
og steder min Skepsis til Ro.

*

*

*

Som Barn har jeg sværmet, som Barn har jeg drømt
saa lødige Drømme som nogen,
duftende Blomster og straalende Ry
har jeg høstet i Kakkellovnskrogen.

Jeg har ligget saa tit paa min Sofa og følt
mine Øjne i Sejersglød lyne,
og fejred Triumfer som ingen før jeg,
naar jeg putted mig under min Dyne.

Jeg mindes, jeg troede paa Bibelens Gud
og paa Himmerigs dejlige Sale,
og mente, en Prædiken dog var lidt mer
end en Sagførers pyntede Tale.

Jeg ved, jeg har dyrket et sminket Begreb
og ligget paa Knæ for det Skønne
og talt om et Hyggens og Livslykkens Slot,
naar jeg traf paa en lerklinet Rønne.

Men Barnet blev voksent, og Drømmene svandt,
som Blomsterne knækkes i Blæsten;
Livet betalte kun daarligt mit Slid
og brød sig slet ikke om Resten.

Men nu som jeg sidder i Halvmørket her
ved Siden af Dem, mens De spiller,
opdukker de banlyste Drømme igen
og frem til Benaadning sig stiller.

I spraglede Dragter, i skinnende Slør,
som aldrig blev stænket af Skarnet,
stiger de langsomt; jeg kender dem knapt,
de har vokset sig store med Barnet.

De lokker saa hedt, de hvisker saa tungt
om Sol under løvlyse Grene — —
— Men, Kære, nu spiller De pludselig vildt! . . .
Ja saa! vi er ikke alene. —

MIDNATSSOLEN.

To Slaver tjente hos den store Herre,
Skyteltenes Beboer, Wanna Issi,
den stolte Fyrste med det skarpe Blik,
han, for hvis Stepper ingen Grænser spærre,
hvis Hjorders Tal blev ingensinde nævnet, —
og Slaverne var Koit og Ämmarik.

Hver Morgen havde Koit det Hverv at tænde
Faklen, der flammende paa Sneen lyser,
og Ämmarik var af den Store sat
til, naar det lakked imod Dagens Ende,
at slukke med sin bløde Haand dens Flamme
og dække varsomt Jorden til med Nat.

Og Wanna Issi vilde naadig lade
Arbejdet lønne og besluttet derfor,
at Navn af Ægtefolk de skulde faa;
men Koit og Ämmarik den Store bade
om evig Brud og Brudgom kun at blive,
og Wanna Issi lod det være saa.

Hver Morgen og hver Aften kun de mødes
og skifter Faklen for igen at skilles,
et stille Møde uden hede Ord,
et Blik kun, som af Fakkelflammen glødes,
et sagte Pust, og hver sin Vej de vandre,
mens Sneen flyger tæt om deres Spor.

Kun én Gang aarlig ingen Nat dem skiller,
kun én Gang aarlig Ämmarik ej slukker
om Aften Faklen, som af Koit hun faar,
men aander paa den, til dens Flamme spiller
med fortsat Liv, og Dagen ej forsvinder, —
og Brud og Brudgom nær hinanden staar.

Da griber tavse de hinandens Hænder,
og Wanna Issi fra sit Skytelt smiler,
mens Brud og Brudgom mødes i et Kys;
og Rødmen, der i Kinderne dem brænder,
som Midnatssol paa Himmelbuen gløder
og farver Steppen med sit stille Lys.

NYTAAR 1885.

De staar der og venter, i trekantet Hat,
med Guldbroderi omkring Ærmet og Kraven,
en pyntelig Skare begavede Mænd
med Valgsproget: Kongen og Folket og Maven!
en Hob Eksellencer, som lever af Buk
for Kongen og ellers nok intet bestiller,
og saa et Par Præster med gudfrygtig Gang
og en Lommefuld Naadepastiller.

De staar der og venter. — »Hvor bliver det af?« —
— »Der har vi det jo! mine Herrer! det kommer!« —
Med dybtpræget Alvor man stiller sig op
og sænker sit Hoved loyalt et Par Tommer.

Nu tyst overalt! . . . kun et uhøvisk Nys,
 — paa denne Tid Snue jo ækelt florerer, —
 et afstumpet Host og en præstelig Røst,
 der, hviskende, rask repeterer:

— »Velkommen du ny, du velsignede Aar
 med Vaarsmil og Solskin og guldgule Lokker!
 velkommen du Barn med det straalende Blik,
 hvorom vi os alle saa henrykte flokker!
 giv Styrke og Visdom vor elskede Drot!
 knyt Folket med Enigheds Jærnlænker sammen!
 bønør hvert et Ønske, naar blot det er godt!
 og Herren velsigne dit Arbejde! Amen!« —

Med skingrende Klang slaar Stationsuret tolv,
 og ind paa Perronsporet Iltoget glider.
 Med Hatten i Haand Eksellencerne staar
 og bander den Træk, der i Nakken dem bider;
 de kikker og stirrer og ser sig omkring,
 mens Gigten en undertrykt Stønnen bevirker.
 — »Ærværdige Pastor! jeg ser ingen Ting!
 hvad betyd . . .« — »Hys! Vagondøren knirker!« —

Man sænker sit Hoved en Tomme endnu,
 og Præsten begynder højtidelig Talen.
 — »Velkommen du ny, du velsignede Aar
 med Vaarsmil og — —« Pastoren glemte Finalen.
 Thi ud af en tredje Klasses Kupé
 træder — ej Barnet med Rangle ved Hofte,
 heller ej Drømmens balletklædte Fe, —
 en Mand blot, en Bonde i Kofte.

Fuldvoksen staar han, med sluttede Træk,
 smallæbet, fastbrynet, bred over Brystet,
 stentæt som den, der har følt, hvad han vil,
 og som intet paa Jord fra hans Vilje faar rystet;
 faamælt som den, der ej leger med Ord
 men sender for Tale et Blink fra et Øje,
 der bringer til Tavshed det rappeste Maal
 og tvinger til Nakken at bøje.

Han ser paa de Herrer og kvæler et Smil,
 som ingen af Herrerne helt faar fortolket,
 og vender sig tavs, uden Hilsen, og gaar
 ned ad Perronen og ud mellem Folket.

Eksellencerne ser paa hverandre saa dumt,
det Syn gaar for langt over Herrernes Kræfter;
saa hvisker et Par: »Gud forbarme sig! — naa!« —
. . . og sniger sig bukkende efter.

APRIL 1885.

Foraaret er kommet, iblandt os det staar
og Haanden til Hilsen os rækker;
men Palmer ej smykker et guldfagert Haar,
og Barnesmil Munden ej dækker;
med Beskhed der staar i de trodsige Træk,
at Vintren os Stakler har levnet
en ussel forblæst og afbladet Hæk
om en Hytte, forkrøblet og revnet.

Med Haanssmil der staar, vi er fattige Skrog,
som lader med Kyshaand os kue
og takker for Sparket; det varmer jo dog,
naar Sneen slaar ind i vor Stue;

vi er fattige Folk, som er glad ved lidt Mad;
for en Skorpe vi alt vilde bytte
og glæde os tidobbelt, fik vi et Fad
og Stormand deri vilde spytte.

Et korsfæstet Folk, som har knebent nok Mod
til en eneste Gang sig at ømme, —
som roligt ser Vagten ved Golgathas Fod
slaa Tærning om alle dets Drømme, --
som ingen har trøstet, ej Kvinder begravet,
mens Eddikesvampen det tømte, —
thi Frihed og Ære, dets Krav og dets Ret,
var Drømmen, det troskyldigt drømte.

Den rev de i Laser, mens roligt det tav
og lod sig som Korsfæstet jorde.
Nu er det, at Foraaret staar for dets Grav
og dunderer paa Ligkamrets Porte:
Kom ud, I derinde! og slaa for jer Tro,
mens Spydstik og Naglegab bløder!
ve over hver Thomas, der ikke vil tro,
at det er Folket, han møder!

Kom ud! har I sovet saa længe maaske,
 at rent I har glemt, hvad I ejed?
 kan Øret ej høre, og Øjet ej se?
 var Retten blot noget I leged?
 stem Ryggen imod og læg Kræfterne i,
 paa jert Kistelaag Bødlerne sidder
 og trommer med Hælen en spotsk Melodi
 og spørger med Haan, hvad I hedder! —

Pas paa! I, der sidder saa lunt og gør Nar!
 giv frivillig Plads, før I taber!
 det Saar, I har slaaet, faar aldrig sat Ar,
 med sivende Rande det gaber!
 hvem knytter ej Næven, hvem springer ej frem
 og viser, hvad Æren den vejer,
 naar ud man ham jager med Vold af hans Hjem
 og slagter det bedste han ejer?

Og Foraaret raaber sit brede: staa op!
 og Ekkoet svarer med Bulder.
 Om Vagtilden griner den væbnede Trop
 ad Drønet, der vækkende ruller;

kast Spydet i Tide! I træffer ej her
paa Engle i skinnende Klæder!
naar Folket sig rejser, faar rødmende Skær
de Liljer, der gror, hvor det træder!

DEN 3^{DJE} OKTOBER 1885.

Det knitred frem, det blussed op derude,
hvor Folket stille mødes Mand med Mand,
der faldt et Skær paa hver en Hytterude
som Ild fra Solnedgangens Purpurbrand;
og Skæret laa i Blinken over Vandet
med hede Straaler imod Himlen spændt, —
det var ifjor. Da bredtes over Landet
det Bud, at Slottet, Kristiansborg, var brændt.

Paa Nattehimlen stod en Krone tegnet
saa gyldent glødende og flammeblank,
at Hytterudens Skær derude blegned,
og Branden, som i Folket ulmed, sank;

hver Mand til Æresvagt om Slottet stilled
 og stod der tavs, til Morgenlyset skar
 i Øjet ham og strøg det Flammebilled
 af Kronen, som den mørke Himmel bar.

Men Morgnens Lys var en Oktobermorgens
 høstkolde, blege, taageslørt Skær,
 og Folket trak sig hjem, og Kongeborgens
 forladte Tomt laa hen for Vind og Vejr;
 ind over Landet jog de svære Byger
 med Hagl og Blæst og vinteragtig Slud,
 et saadant Vejr, som alle Solglimt stryger
 og fejer Somrens sidste Rester ud.

Den kolde Storm for frem med Junkerbrammen
 og øved Voldsfærd mod det hele Land
 til, næret af dens vilde Vindstød, Flammen,
 der før laa ulmende, slog ud i Brand;
 og Stormen lo hoverende og strø'de
 i trodsigt Overmod dens Gnister ud, —
 det brænder Landet over nu med røde,
 blodrøde Luer, tændt paa Stormens Bud.

Og Branden gløder ind i Nattehimlen
et Skær, som svider Øjnene til Graad, —
men Stormen hvirvler rundt i Glødevrimlen
og jager Røgen op og hujer kaad.
Du stærke Storm! er da dit Maal at blotte
en øde Tomt, der staar fra Nattens Brand,
hvor der er brændt mer end Alverdens Slotte:
et Sprog, et samlet Folk, et Flag, et Land?

SPRING UD! DU LILLE DANMARK!

Spring ud! du lille Danmark!
paa Hovedet ud i det skyllende Hav!
du trænger til Størvask!

Støvet har stoppet Ørene paa dig,
Støvet har hulet Tænderne paa dig,
Støvet har gemt, hvad du avled!
i nitten hundrede Aar eller mer
har du siddet og skiftet de luvslidte Bler
og tygget Violrod og savlet.

Saa sødt har du ligget og nikket og leget,
mens Tiden har staaet derude og skreget,
skreget i vanvittig Smerte paa Verden,

til Verden fik hørt det og strakt sig
paa Lejet og lettet sig langsomt,
mens du fik lagt dig
istedetfor Verden.

Hørte du nogensinde et Skrig?
et Skrig af dem, den piskede Træl
skriger under Bødlens Hæl?

Du har bedt dine Bønner for Trællens Sjæl —

du har ligget i Vuggen og bedt
med Fingren i Øret for ikke at høre,
du har ligget og drømt, at den piskede Træl
stod ved din Seng som Spøgelse, —
til du vaagned og fandt, at det blot var dig selv,
der var halvkvalt af Kongerøgelse.

Du ligger og sover i Vuggen endnu,
og Tiden staar stadig og skriger derude,
skriger af Smerte, skriger af Vrede,
skriger af Had. —

Om der styrted en Engel fra Himlen,
én Engel til, i spottende Trods, i hadende Haan
mod Gudeligt deroppe,
om den styrtede ned i dit Skød,
vaagned du?

Spring ud! du lille Danmark!

NOVEMBER 1885.

Der bliver saa vigende stille,
saa underlig døende tyst;
ligger mon Landet derude
og slaas med et hivende Bryst?
ringes der sammen til Ligfærd?
blev det dets yderste Dag?
bærer det ud i en Vinter,
hvor ingen Sommer staar bag?

Taagen svøber om Danmark
sin taaredryppende Dragt
og skjuler de lurvede Laser
af Velmagtsdagenses Pragt;

Danmark er blevet en Tigger,
fattig og ussel som faa,
en Tigger, hvis Tunge skal tie,
en Træl, som skal lade sig slaa.

Danmark! du sindige, stille,
fredsæle, trofaste Land!
du, som er mild som din Sommer,
aaben og tavs som din Strand!
Hvad har du gjort, at de griber
din Arm med saa knugende Tag?
Hvad har du gjort, at de byder
dit Hjærte standse sit Slag?

Er det, fordi du i Drømme
saa dig som Folk blandt de fri?
er det, fordi du har vovet
et Suk, da din Drøm var forbi?
et Suk, da du endelig vaagned
af Somrens sollumre Døs,
og fandt, at som Vagt ved dit Leje
sad der en Vinter og frøs!

Nu ligger du bastet paa Lejet,
bundet for Slag og for Spark,
og hører de Raager og Ravne
skrige i Træ og paa Mark;
du tør ikke stønne, blot vente,
til Sneen den kommør en Dag
og fyger sin kvælende Drive
højt over Taarn, over Tag. —

Der bliver saa vigende stille,
saa underlig døende tyst,
i dæmpet, dukkende Rullen
Bølgerne lister mod Kyst;
nu bliver det Vinter i Danmark,
en Vinter saa dræbende haard! —
Mit Land! mit Danmark! hvis Hjærte
kun slaar i en fredhegnet Vaar!

BETHLEHEMSSTJÆRNEN.

Med fornem Blinken, aandssløv Plirren staar
spredt over Himlen Millioner Stjærner,
hver om sin Glans med selvisk Kulde værner
og tavs om Dødens stive Slummer spaar;
en pragtfuld Gravskrift, som med Hovmod saar
sin Guldstils Blinken ud i Rummets Øde,
hvor Tankerne, de største, ligger døde
paa Forskeraandens vide Kirkegaard.

Den satte Jord gaar militærisk sløv
som god Planet sin én Gang givne Vandring
og skælver angst ved Tanken om Forandring
og bærer trolig paa sit gamle Støv;

den støtte Marsch forlængst har gjort den sløv
for Blæstens Spot ad al dens Mug og Skimmel,
blind for de nye Væksters Spirevrimmel
dybt under Lag af faldet, raadnet Løv.

*

*

*

Højt op til Stjærnerne og frem blandt dem
gaar Tanken kækt paa nye Plyndringstogter,
mens Vismanden med hellig Fryd bevogter
hvert fattigt Fnug, den atter bringer hjem;
med anspændt Griskhed bøjer han sig frem
og stirrer henrykt udad mod det Fjærne, —
en ny, en prægtig, tusendstraalet Stjerne
staar over Horisontens Gaadegem.

Med Glans af Soles lyse Straalespil
og Skær af Maaners matte Dæmringsdrømme,
med bløde Blink af Skovløbs tyste Strømme
og Glimt af hidsig, kraterbunden Ild
staar tindrende den frem og stiger, til
den ser sit Blink i fjærnest Bølgebanke;
hver Straale er en ny, en lutret Tanke,
og hvert et Glimt en nyfødt Hogens Smil.

Løvgemte Spirer fanger Vækst og gror,
mens Stjærneskæret dem en Guldkrans fletter
og stryger varsomt Skimlen bort og sletter
af Træets unge Top Regntaagens Spor;
i Ørknens Sand en Blomstermyller gror,
der lægger Duft om Klippens kolde Pande,
mens Vaarvind rider Bryllupsridt om Lande
og smiler varmt, hvor Stormen iskold for.

Og ganske langsomt skifter Jorden Ham,
frisk svulmer hver en Drøm, som Tiden fladed,
og Støv hver Fordom bliver, der sig baded
en Hornhud til i Traditioners Slam;
hver udslidt Tanke, der med Brask og Bram
sin Eriksgata red, udlevet falder, -
og Farisæeren sig Tolder kalder,
og Kaïphas ydmyget følger ham.

Og Jorden vandrer i den nye Dag,
som var af Stjærnerne til Sol den kaaret,
af nye Tankers Vingesusen baaret,
til Takt af Hjærter stærke, fulde Slag;

langt borte driver alt det gamles Vrag
 og synker langsomt mellem Tidens Bølger,
 som dybt paa Bunden det i Dyndet dølger
 og bruser over, hvad der sank der bag.

*

*

*

Men Tidens Hav har ingen stensat Bred
 og ingen Havn, hvor Skibet ind kan slippe,
 kun Døden knejser med sin øde Klippe,
 og intet Søkort kender Klippens Sted;
 og Strømmen bærer hen, hvor ingen ved,
 den drukner Blomsterne og splitter Baalet, —
 selv Stjærnen, der hin Nat stod tusendstraale,
 sank slukket bag en Braadsøs Skumkam ned.

Da mylred alt det gamle op paany,
 bag andre Former kun, i andre Klæder,
 og bredte tæt sig paa de gamle Sæder
 og kvalte hver en Røst, der vilde kny;
 en skytung Dag steg af et solmildt Gry,
 hvert Vaarbud knustes i Laviners Torden,
 Sandørkner bredte sig, og rundt om Jorden
 stod atter Støvet højt i Hvirvelsky.

Og Livet vaagned af sin Foraarsrus
og staar endnu af Rusens Syner blindet,
men Hænderne er tomme kun, og Mindet
er Mindet om et Paradis i Grus;
træt lytter Livet til hvert Stormdrags Sus,
om ej det melde skal den nye Stjerne,
og rækker Haanden bønligt mod det Fjerne
og græder med hvert strandskræmt Bølgebrus.

Sløv og forsovet vandrer Jorden frem,
imellem gamle Stjærner Tanken vakler
og vender, træt af Troen paa Mirakler,
forpint tilbage til sit snævre Hjem;
men Aanden stadig har en Dør paa Klem,
og Haabet ikke fra sin Vagtpost viger,
før tindrende den nye Stjerne stiger
og peger mod det nye Bethlehem.

SØVNLOS.

Det lyder for mig tit, som om der bæver
ud over Verden Stumper af en Sang,
der snart i Tungsind dør og snart sig hæver
til skregne Truslers smertespændte Klang.

Det er især i søvnforladte Nætter,
naar svegne Løfter gennem Stuen gaar,
og egen Brøde sig ved Sengen sætter,
at Sangens Klagen til mit Øre naar.

Den siver ind som Millioner Stemmer,
der frem af Livets mindste Kroge brød,
hver enkelt Røst en Verden i sig gemmer
af stivnet Smerte og forstenet Nød.

Det er, som om vor Klode veg sin Bane
og lagde sig i Rummet, gold og mørk,
kun fyldt af Sukket fra en Karavane,
der synker sammen i den øde Ørk.

Og Sukket flammer op og kaster brede,
truende Strofer ind i Nattens Sang,
som Kristus flammed op mod Gud i Vrede,
da Jøderne i Dans om Korset sprang. —

Jeg følger Sangen i dens vilde Stigen,
og naar den dør sin vege Taaredød, —
er det mon Slægtens Kval i dødsdømt Vigen,
eller et Bud om nye Slægters Nød?

SIC TRANSIT.

I laa paa Knæ og kyssed
Gulddugen om jert Alter,
mens Verden krøb derude
omkring i sine Pjalter,

thi Verden var den lille.
Men nu er Verden bleven
saa stor, at den kan skønne,
at Skjorten er forreven.

Nu gaar den, naar I synger
saa mildt om Oliebladet,
omkring paa Kirkegaarden
og tygger Drøv paa Hadet.

VIG FRA MIG, SATANAS!

Kristus! du døde! staa af din Grav!
jeg har et Spørgsmaal, et eneste et!

Du, som var Fattigmands fattige Barn,
de sultnes, de pintes Ven,
du, som blev slaaet og slagtet
for den lidende Tiggerslægts Skyld . . .

hvorfor jog du Fristeren bort,
da han bød dig al Verdens Herlighed?
hvorfor kasted du ikke dig ned for hans Fod?
hvorfor ofred du ikke dig selv til ham og hans evige Pine
og tog, hvad han bød, og stykked det ud
til dem, som lider og led, til de Smaa, som du elsked?

Kristus! du døde! du tier!

PAASKESALME.

Paasken er inde, Naaden er nær,
Menneskets Søn staar op fra de Døde,
Liljerne pranger i morgenhvidt Skær, —
kast nu, du stridende Verden, dit Sværd!
gaa din Herre, din Frelser, i Møde!

Nu har den Ende, den evige Nød,
Hverdagens møjsomme Trækken med Kærre,
Kvinden tør atter velsigne sit Skød,
nu er der Hvile, nu er der Brød!
Pris være Himlenes Herre!

*

*

*

Du tvivlende Verden! du smiler saa smaat! —
 skrig Hosianna! saa Stjærnerne falder
 om Ørene paa dig og svider din Spot! —
 ser du for skinnende Gravliljer blot
 benblege Hjærneskaller?

Vover du Kampen? erklærer du Krig
 én, som med Døden gør Kunster? —
 »Naaden er kommet, og Naaden er rig!« —
 Lugter din Frelser for meget af Lig
 og Naaden af Gravkammerdunster?

*

*

*

Du tvivlende Verden! jeg elsker din Spot
 ad Paaskens prangende Skimmel,
 ad Naaden og Frelsen og ellers hvad godt,
 der ligger og mugner i Gravens Kachot
 eller højt i en ubekendt Himmel.

Lad ringe til Kirke! lad kime til Fest!
 lad Præster for Altrene messe!
 jeg tror paa en Frelser, som aldrig var Gæst
 i Grav eller Himmel, en Frelser, som bedst
 har Plads ved en Grovsmedeesse!

En tarvelig Mand, som du og som jeg,
med Arbejdets Sved over Panden,
en Mand, som ej viger den alfare Vej
og lægger i Ørkner sin Tanke paa Bleg
og taler i Gaader med Fanden.

En Frelser, der kommer fra Værkstedet, varm
og stærk af den daglige Sliden,
og løfter os op paa sin senede Arm
og peger derud bag den døgntrevle Larm,
hvor Paaskesol staar over Tiden.

MEFISTO.

Mefisto! Mefisto!
er du død?

Hører du ikke de manende Røster?
nu er Verden i Nød!

Gav du tabt, er du dragen af Land?
eller vokste dit Had sig saa stort,
at det brændte dig selv,
før det fik Verden i Brand?
er du Genganger nu, kun en Spøgelsesdukke,
hvis Latter gudfrygtige Sjæle kan høre
skogre i Stormen og klukke? —
hvor er du, du selv, Mefisto?

Hører du ikke de pilende Smaasten
ned over Fjældsidens hvisle afsted?
nu laver Lavinen til Skred,
og frem under Fjældenes frostdøde Byrde
Livet nøgent sig lister, —
Mefisto! Daltaagen brister,
Verden vaagner!

Men Verden er svag. Den har sovet for længe,
haft svækkende Drømme
om Konger og Kirker og Skøger og Penge;
du faar gnide dens Lemmer
og lægge dens Vanvid i Tømme! —
vis dig for Verden, Mefisto!

Det lyner i Mørket som flakkende Grin,
der flænger Natten;
rundt Horisonten Lynene fare;
der danser derude en løjerlig Skare
af ranglende Fyre i flagrende Lin
og med Fjer i Hatten;
de danser paa Fødder, de danser paa Hænder
og hyler og raser —
Jorden dem brænder.

Mefisto! Mefisto! tag Scepteret fat!
det døende gamle har lagt sine Laser
og springer i Horisonten
sin vilde Valpurgisnat.

Tag dit Scepter, Mefisto! og ti!
le ikke længer, din Latter er hæs;
send ud over Verden dit tavse,
dit tusendaars Had,
som en flagrende Ørn med brændende Vinger,
der drypper Ilddryp paa Jorden,
mens Skyerne sejler som blussende Laser,
og Stjærnerne vokser til Sole,
der flammer paa Himlen og tænder
Himlen i Brand!

Verden vaagner! — —

Mefisto! Mefisto!

